

Ze sborových akcí

Ne	02. 12.	09:30	1. neděle adventní, bohoslužby s VP
Po	03. 12.	16:30	schůzka křesťanské služby
Út	04. 12.	14:30	koncert pro starší věkem
Čt	06. 12.	19:00	Lidská liturgie v Korunní
Ne	09. 12.	09:30	2. neděle adventní, bohoslužby
Ne	09. 12.	11:00	do 16:00; vánoční trh
Ne	09. 12.	14:00	pohádka pro děti
Po	10. 12.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	11. 12.	14:30	schůzka starších věkem
St	12. 12.	10:00	pohádka pro děti: Andělíček Toníček (Buchty a loutky)
Čt	13. 12.	19:00	schůze staršovstva
Pá	14. 12.	19:30	vánoční setkání střední generace – Jiří a Jana Fučíkovští
Ne	16. 12.	09:30	3. neděle adventní, bohoslužby
Út	18. 12.	14:30	schůzka starších věkem
Ne	23. 12.	09:30	4. neděle adventní, bohoslužby s dětskou vánoční hrou
Po	24. 12.	15:00	Štědrý den, bohoslužby, káže Jiří Ort
Út	25. 12.	09:30	Hod Boží vánoční, bohoslužby, káže Ester Čašková, VP
St	26. 12.	09:30	Mučedníka Štěpána, káže P. Filipi
Ne	30. 12.	09:30	bohoslužby, káže Ivo Mareš
Út	01. 01.	09:30	Nový rok, bohoslužby, káže Ester Čašková

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Obsah

Rozpoznat, na čem záleží	2
Sborová solidarita I.	4
Jak mají vypadat „správné“ bohoslužby?	7
Stoleté výročí	8
Ze sborového archívu IV.	10

Rozpoznat, na čem záleží

Kázání Jiřího Orta 18. 11. 2007 na Vinohradech

Čtení: Lk 20,27–38

Text: Fp 1,3–11

Kdysi dávno si pozval papež ke slyšení skupinu prostých lidí kolem Petra Valdése. Ke slyšení, při kterém se mělo zjistit, co je to za lidi, kteří si osobují právo kázat evangelium. Dopadlo to smutně – Valdés ani jeho blízcí neměli potuchy o teologii, a tak jejich odpovědi byly prostinké a pro ucho cvičené v mnohých zákrutech lidských pokusů uchopit víru v Ježíše jako Krista až hloupé.

Omlouvám se, že jsem sáhl poněkud neohrabaně do konfesijně vyhraněné doby, ve které znovu začíná pronásledování těch, kteří nevyhovují normě oficiální věrouky. Použil jsem tento příběh v hlubokém přesvědčení, že všichni patříme do jedné církve Boží a její chyby jsou součástí i naší minulosti. Jsou varováním i pro nás. Varováním v době, ve které se často obtížně vyznáváme. Která je zmatená, má nedůvěru k velkým slovům, v níž existuje jakási inflace slov. V této době je obtížné vyjít před druhé lidi s tím, čemu skutečně bez příkras věřím, a přece právě to je nesmírně potřebné. V době, ve které jako křesťané musíme mnohé opouštět, aby jasně a pochopitelně zaznělo to nejdůležitější – evangelium, které zachraňuje lidské životy. A tak když zaznívá smích, výsměch těch, kteří znají a vědí, jak je to správně, necítím se být soudcem. A cítím, že tento děj se odehrává dnes, ne kdysi dávno. A jsme v něm namočení všichni.

Jen smutně otevírám dnešní příběh z Lukášova evangelia, ve kterém je Ježíš zkoušen, pokoušen a v této posměšné

diskusi je vystaven kritice základní kámen, kotva života křesťanů. Víra ve vzkříšení. Představuji si, jak zcela existenční byl tento rozhovor pro ty, kteří jej četli nebo mu naslouchali v prvních sborech. Je vzkříšení, je život věčný – nebo není? Prožívám to s konfirmandy, když se snažíme formulovat ty nejzákladnější otázky i odpovědi bez frází – a je to nesmírně pracné. Prožívám to sám u sebe, když se snažím, abych zcela prostě vyjádřil svoji víru.

Je vzkříšení, nebo není? A co to znamená?

Když jsem si četl text z Lukášova evangelia, který připadl na dnešní neděli, zdálo se mi, že nám nemůže nic říct. Že je to takové chytání Ježíše kdysi dávno, které nás už mýjí. Ale Ježíš se touto debatou nenechal nachytat, nenechal se vtáhnout do světa bez života. Jeho závěrečná slova zaznívají jako zvuk gongu: „Bůh není Bohem mrtvých, ale Bohem živých.“ A najednou tato slova zaznívají i pro nás. Najednou nás hrozně zajímá, o čem to Ježíš mluví. Najednou nejde o finty pronesené s potlačovaným smíchem, jak toho druhého dostaneme, ale o otázku základu života, bez kterého nemůžeme dál. Najednou se nám před očima objevují konkrétní lidé. Slyším babičku, u které jsem byl na návštěvě a ona se mě celá nešťastná ptala, jak je to s tím vzkříšením, jak je to s věčným životem – protože se jí do ruky dostala jakási beletristická kniha, která si pohrávala s Ježíšovým příběhem. A ona se bála, jestli její víra není mylná,

Žádáme tedy těch bratří a sester, kteří zůstávají při dosavadním způsobu, aby přistoupili ke stolu Páně na první Boží hod k vysluhování ze společného kalicha.

Ty pak všechny, kteří hlasovali také pro používání kalíšků individuálních, žádáme, aby k Večeři Páně přistoupili až v neděli na Nový rok.

Neboť ze společného kalicha se vysluhuje jenom o první svátek a z jednotlivých kalíšků se vysluhuje jenom o Novém roce.

Důstojnost a vážnost tohoto bratrského hodu lásky na památku Ježíše Krista vyžaduje, abychom nechávaly každého s pokojem při jeho způsobu v pokoře, ale i ve vděčné radosti zúčastnili se těchto stolů Páně vnitřně připraveni a v míře hojnější než jindy.

„V tomť je láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal syna svého – obět slitování za hříchy naše“. I. Jan 4, 10.

Pozvánka na bohoslužby ze sborového archívu

Z jednání staršovstva

Staršovstvo na své pravidelné schůzi 8. 11. 2007 mj.:

- schválilo změnu liturgického pořadu bohoslužeb spočívající v přesunutí ohlášek a následné sbírky na dobu po kázání;
- vyslechlo informaci o průběhu příprav oslavy 100. výročí sborového domu;

- vybavilo s. farářku některými náměty pro rozhovor při její plánované návštěvě u starostky MČ Praha 2;
- schválilo poskytnutí bezúročných půjček 50.000 Kč sborů ČCE v Kralovicích a Praze – Jižním Městě.

(es)

Ze sborového archívu IV.

Dnešní text vybrala Zdenka Novotná z pátého čísla XVII. ročníku Věstníku vinohradského sboru, které vyšlo 17. 12. 1927, tedy skoro přesně před 80 lety. Věstník vycházel nejméně 4x do roka a měl obvykle 4 strany. Kromě duchovního úvodníku obsahoval především informace praktické, spíše než k Hroznu je možno ho přirovnat ke sborovému dopisu.

Zajímavý text se týká vysluhování Večeře Páně – jeho přečtení vnese mladším členům sboru jasno do otázky, od kdy se používají na Vinohradech také malé kalíšky. Nejasné nadále zůstává, jaké byly důvody jejich zavedení. Možná někdo ze starších o tom něco ví a napíše vysvětlení?
jaš

Vysluhování sv. Večeře Páně

Vysluhování sv. Večeře Páně o vánocích bude se konati jako jindy v první svátek, v neděli 25. prosince a podruhé na Nový rok, v neděli 1. ledna při dopoledních službách Božích.

Českobratrský náš sbor vyhovuje hlasům a přáním – které se tak naléhavě a četně ozvaly při sborových shromážděních, v zastupitelstvu, ve staršovstvu i v jasné odpovědi na přímé dotazy k celému sboru – a zavádí poprvé při sv. Večeři Páně také používání jednotlivých kalíšků. Při prvním vysluhování, 25. prosince, bude používáno jenom společného kalicha, takže toho dne zůstane všecko podle starého způsobu.

Při vysluhování na Nový rok bude však používáno výhradně kalíšků jednotlivých, a to tímto způsobem: Účastníci sv. Večeře Páně na Nový rok v neděli dopol. se postaví do kruhu kol stolu Páně jako obvykle a po přezpívání písně a proslovu duchovního bude jim na památku a na znamení těla a krve Páně podáván chléb způsobem obvyklým, víno však bude podáváno každému jednotlivému účastníku z jiného malého církevního kalíšku. Kalíšek podá a zas od účastníka vezme br. farář. Celkem se tedy nic nemění, než že místo kalicha jednoho podává se ve společném kruhu bratří a sester z mnoha kalíšků zvláštních.

hloupá a naivní.

Dostáváme se tak k textu listu apoštola Pavla do Filip. Listu lidem, o kterých víme, že pracovali a dobře pracovali na Boží vinici. Přece se jim však zdálo, že se práce nedaří. Zdálo se jim, že by zřejmě měli přidat a ještě více pracovat, být ještě lepším svědectvím, být ještě větší oporou a povzbuzením lidem kolem sebe. A ono to nešlo. A nejde. Protože tu jsou hranice našich možností a schopností a oni ani my je nedokážeme překročit. Apoštol Pavel to slyší, dostává o tom zprávy, vidí své přátele unavené a nešťastné. A posílá slovo povzbuzení. Ne žádné know-how, jak zlepšit výkon. Toto slovo, určené i nám, nemluví o tom, jak zvýšit obětavost, nemluví o tom, jak to udělat, abychom my i sbor lépe vypadali. Toto slovo nás zastavuje a krok za krokem nás učí se dívat na náš život. Uvědomovat si jej ve světle Boží vůle. Hledat jeho základy.

Tak Písmo mluví o poznání, rozpoznání. Jako o hledání, pochopení této Boží vůle, která před nás staví požadavky a zároveň nabízí milost, ale zároveň upozorňuje, že s tím je spojená poslušnost, vděčné a pokorné sklonění před tím, co jsme poznali. To je spojeno s vnímavostí, schopností rozlišovat. A to vše je ve vleku zásadního životního nastavení – lásky. Jakéhosi zajištění, aby se poznání i vnímavost ubíraly správným směrem.

Pak můžeme rozpoznat, na čem záleží. A až odtud se můžeme naplno nasařit v práci, která je pro nás připravena. Jako by tu zaznívalo jiné slovo z pavlovských epištol, slovo z epištoly do Efezu: „Probuď se, kdo spíš, vstaň z mrtvých a zazaří ti Kristus.“ Prober se, aby ses mohl, mohla dívat a vnímat, na čem záleží. Vstaň z mrtvých, protože Bůh je Bo-

hem živých.

Jsme u rozpoznání základu života. Ale jak převést tento až příliš teoretický odstavec, plný pojmů, do odpovědi na naši otázku, co je smyslem i našeho života? Je to zvláštní, ale je to právě ona těžko uchopitelná zvěst o vzkříšení Ježíše z Nazareta, která nás vede do konkrétních situací. Která nabízí život právě v tom, že učí rozpoznávat, na čem záleží. Co má budoucnost ve světě, který celý stojí pod Božím soudem. K čemu a ke komu se Pán Bůh přiznává. Najednou je slovo o vzkříšení světlem a ne temnou mlhou. Protože zazářil Kristus. Ten Vzkříšený.

Smíme procházet biblické svědectví, jít s Ježíšem, tím z Nazareta, krok za krokem, rozhlížet se, poznávat, vnímat život. Vidět to množství lidí s jejich otázkami, radostí i bolestí a vidět Ježíše, který k nim přichází, bere jejich život do rukou a staví jej na nohy. Vede jej ze tmy do světla. Do života, který nabízí povzbuzení a naději.

A najednou je úplně jasné, o čem Ježíš mluví, když odpovídá na onu konstrukci saduceů. Ženě zemřel manžel a oženil se s ní její švagr. I ten zemřel. Vzal si ji za ženu další bratr zemřelých. Tak to chce Boží zákon, Boží milost. Těch bratrů bylo sedm. Všichni zemřeli a žádný neměl s tou ženou dítě. Komu při vzkříšení patřila ta žena?

Vzpomínám si na jiný příběh. Ježíš přišel do synagogy a uviděl tam člověka s odumřelou rukou. I ostatní o tom člověku věděli a čekali, jestli ho Ježíš uzdraví v sobotu, v den, na který se vztahovalo mnoho omezení. Jak se Ježíš zachová vzhledem k Zákonu?

„A za to se modlím, aby se vaše láska ještě víc a více rozhojňovala a s ní i poznání a hluboká vnímavost.“

Ježíš odpovídá. Učí nás dívat se jinak. „Ti, kteří byli hodni dosáhnout budoucího věku a vzkříšení z mrtvých, nežení se ani nevzdávají. Vždyť už nemohou zemřít, neboť jsou rovni andělům a jsou syny Božími.“ Šli jste po povrchu. Nerozumíte tomu, co je podstatné. Hledáte pravdu života tam, kde ji nemůžete najít. Pro samou ideologii jste přehlédli krásu tohoto příběhu, který jste vytvořili jako chyták. Ta žena nezůstala sama. Sedm bratří poslušně plnilo Boží zákon, aby nešťastný člověk, člověk vydaný světu na milost a nemilost, nezůstal sám. Oni pochopili Boží zákon. Oni rozpoznali, na čem záleží. To má budoucnost. To přejde ze smrti do života. To patří do budoucího, Božího věku. Tito lidé jsou rovni

andělům. K těmto lidem se Bůh přiznává, oni nejsou sami. To je Ježíšův pohled, který se neptá na ideologie, ale ptá se po pomoci člověku, po budoucnosti života. A nabízí tuto budoucnost v Boží náručí – to je vzkříšení, to je nový život. Na ten se směli těšit lidé v prvních sborech, smí se na něj těšit ona babička od nás ze sboru i každý z nás. To je pohled vzkříšeného Ježíše. O tom mluví vzkříšení a život věčný. Tady promlouvá Boží vůle a láska v našich životech.

„A za to se modlím, abyste rozpoznali, na čem záleží, a byli ryzí a bezúhonní pro den Kristův, plní ovoce spravedlnosti, které z moci Ježíše Krista roste k slávě a chvále Boží.“

Amen.

Sborová solidarita I.

I letos z rozhodnutí sborového shromáždění staršovstvo našeho sboru rozdělí určitou částku sborům, které mají obtíže s povinnými odvody nebo s financováním nutných oprav. V tomto roce jsme chtěli klást větší důraz na to, aby náš příspěvek byl věnován především na zajištění ne-

vlastnějšího poslání církve – kázání Slova Božího (tedy na podporu kazatelských míst – ať už jde o pomoc s úhradou PF nebo jinou formu pomoci). Sbory, které se staly příjemci příspěvku, chceme opět krátce představit.

Svitavy

Ze Svitav přišel velmi milý dopis, jehož část zveřejňujeme.

Milé sestry, milí bratři!

Dostali jsme zprávu od br. seniora Kašpara, že jste schválili pro náš sbor dar ve výši 13000 Kč. Bratrsky za tento dar děkujeme. V našem sboru dochází

ke změně kazatele. Farář Freitinger odešel k 1. září do sboru do Kaplice. Správy sboru jsem se ujal prozatímně já, Josef Valenta, bývalý farář sboru (do r. 1988). Je mi 76 let, proto pracuji jen na částečný úvazek. Pevně doufáme, že nejspěději do prázdnin nastoupí řádný kazatel.

J. Krupičková vypráví při rodinné neděli o svých nevšedních zážitcích z dlouhé pouti na kole z jihu Francie do Santiaga de Compostella ve Španělsku

Děti během vyprávění dovádějí v mateřském centru. Tentokrát vůbec nezlobily.

(U dětí se má předpokládat, že vydrží poslouchat 6 minut!) A také pro ty, kteří do kostela jen náhodou „zabloudí“ anebo jsou tu hosty, je určitě dobře, když to první, co uslyší, není výzva ke sbírce nebo informace, kdo má narozeniny, ale výklad Písma a zvěst o Kristu.

Staršovstvo tedy vyhovělo mé prosbě, abychom ohlášky a sbírku zařadili při bohoslužbách až po kázání. Děkuji. A doufám, že i vám posluchačům v tom bude dobře. Třeba teď budete pozorněji než dřív sledovat, jak na sebe jednotlivé části bohoslužeb navazují. **První píseň** je většinou oslavou Boží, **modlitba** obsahuje chválu i vyznání. První **biblické čtení** už nějak souvisí s kázáním stejně jako **druhá píseň**. Ta bývá někdy s kyta-

rou, aby mohla být rytmičtější, rychlejší a aby i děti a mládežníci měli pocit, že bohoslužby jsou také „jejich“. To je moje přání pro nás všechny: abychom se při bohoslužbách cítili „doma“, aby to bylo naše místo, kde jsme „v bezpečí“, kde rozumíme tomu, co se děje, a rádi se k tomu přidáme. Po **kázání a písni** následují **ohlášky** a **sbírka** pak vyjadřuje naši odpověď vděčnosti na to, co jsme slyšeli. **Přímluvná modlitba** vyprošuje Boží milosrdenství pro ty konkrétní starosti a lidi, o kterých třeba byla řeč v ohláškách. **Poslání a požehnání** je ujištěním, že do dalších dnů nového týdne nejdemě sami, ale „ve jménu Páně“.

Ester Čašková

Stoleté výročí

V roce 2008 oslaví náš sbor 100 let od vybudování a předání sborového domu v Praze 2, Korunní 60. Staršovstvo sboru se rozhodlo tento významný okamžik oslavit slavnostním shromážděním dne 30. 3. 2008 odpoledne.

Předpokládaný program shromáždění:

- Zahájení
- Stručné povídání o stavbě a následných přestavbách sborového domu
- Pozdravy hostů – s prosbou o pronesení pozdravu budou osloveni bývalí kazatelé a vikáři sboru, účast zatím přislíbili P. Pokorný, M. Dus.
- Hudební číslo

- Stručné povídání tvůrce obrazů o obrazech – přislíbil br. M. Rada
- Závěrečné slovo s. farářky E. Čaškové

Součástí tohoto slavnostního odpoledne bude i výstavka fotografií z událostí ve sborovém domě. Měli bychom radost z fotografií ze křtů, konfirmací, koncertů, vánočních her, svateb atd.

Prosíme všechny, kdo mají nové i starší fotografie, zda by je mohli zapůjčit k těmto účelům a předat nejpozději do 15.2.2008 sborové sestře nebo Zdeně Novotné.

Uvítáme i další nápady, které by byly realizovatelné a přispěly by k oslavě této významné události.

Jana Tomková

Finančně jsem převzal sbor v žalostné situaci. Na hotovosti a na běžných účtech jsme měli nepatrnou částku, kromě jiných dosud nevyrovnaných dluhů dlužíme celocírkevní repartice i příspěvek do personálního fondu za tento rok. Na personální fond máme dluhy z předchozích let. Staršovstvo vyvíjí úsilí, aby obětavost členů

sboru se zvýšila a už máme první dobré výsledky. Ale plně se vyrovnat se všemi povinnostmi vůči církvi by se nám asi bez pomoci zvenčí nepodařilo. Moc děkujeme za Vaši nabídku pomoci a za pochopení. S bratrským pozdravem

Josef Valenta

Humpolec

Sbor humpolecký čítá 179 duší. V kostele, při bohoslužbách a na biblických hodinách se nás však schází jen málo. Věkový průměr aktivních členů našeho sboru se pohybuje kolem 60 let. Střední generace úplně chybí, stejně jako mládež a děti. Sejde-li se nás v Humpolci při bohoslužbách deset – patnáct najednou, pak je to „slušný počet“. Díky

dotačnímu programu města Humpolec intenzivně využíváme možnosti pořádat přednášky, v tomto roce na téma: „Bible a literatura“. Je to vhodná příležitost k setkávání se i s těmi, kteří buď pro různost vyznání, nebo z jiných, třeba osobních důvodů odpírají si návštěvu kostela v čase bohoslužeb. Za tuto kulturní aktivitu, pořádanou s finanční podporou

tebna, a nejstarší v Čechách(!), nachází se v nyní na okraji historické části města, zvané Zichpil. O tuto historicky významnou památku staral se sbor s vypětím všech svých sil. Proto se těšíme z naděje na budoucí dohodu s městem o převzetí vzácné kulturní památky k pořádání nejrůznějších kulturních akcí, při plném respektování duchovního charakteru stavby, dohodu, která se již rýsuje a která by nás mimo jiné zbavila starostí související s údržbou a nákladnými opravami interiéru toleranční modlitebny. Vedle těchto sakrálních staveb musí sbor spravovat také budovu fary a nájemní dům nesoucí všechny znaky stáří a mnohého užívání.

Mluvím-li o humpoleckém sboru, nemohu opominout administrovaný **sbor opatovský**, který nám přispívá nemalou částkou na odvod do personálního fondu a s nímž máme dobré vztahy. Společně s tímto sborem každoročně vyrazíme na týdenní sborovou dovolenou po vlastech českých, ale i na Slovensko. Letos v létě jsme si užívali na evangelické faře v Javorníku u Jeseníku. Na tyto sborové dovolené se celý rok těšíme, nejen proto, že jsou odpočínutím od každodenní práce, ale i proto, že se vzájemně poznáváme i jiným způsobem, v jiných situacích, v tom, co je soukromím každého, ať už dává přednost lenošení, nebo „mnohé viděti, všude býti“ aktivitě. To nás poučuje o tom, že každý jsme jiný, a přece, nebo právě proto, se máme respektovat. S nápadem pořádat sborové dovolené přišel můj předchůdce v úřadě br. farář Jan Keller, který jej také realizoval, takže letos je to už 6. běh k spokojenosti všech. Evangelický sbor v Opatově, s jehož podporou sbor humpolecký může mít vlastního faráře, co do počtu vykazuje

města, jsme velmi vděční. Jsme totiž sbor poměrně chudý, který má nad to starost o dva kostely. Jeden z nich se nachází v místě sboru při farním úřadu, druhý, toleranční kostelík, správněji – modli-

sice o něco menší členskou základnu, ale množství (na množství nehleďte, spousta se nelekejte!) aktivních členů sboru zůstává přibližně stejné. S tím rozdílem, že věkový průměr ve sboru opatovském je přece jenom o něco nižší a nechybí ani střední generace ani pomalu odrůstající mládež, ve sboru aktivní. Také jemu připadají starosti o budovu kostela, který nicméně udržují ve vzorném pořádku, v obětavosti jedni druhých předstihující, a budovu fary, která nyní slouží k pronájmu. Nepokazí-li něco farář, bohosluž-

bám, biblickým, stejně jako věřícím daří se tam skvěle!

Jménem sboru humpoleckého, ale i opatovského, za vaši štědrost, s níž rádi přijímáme vašeho daru, který použijeme na odvod do personálního fondu, patří Vám,

naše neskromné,

DÍKY!

Pavel Šindler

Jak mají vypadat „správné“ bohoslužby?

Je to záměrně provokativní otázka, protože na ni neexistuje odpověď, stejně jako se nedá říct, které ze čtyř evangelií je to „správné“. Novozákonní tradice je velice rozmanitá a tím nám dává široký prostor a svobodu, abychom svou víru vyjadřovali přiměřeně své době. Vždyť jazyk i představy, pojetí světa a vidění člověka se mění. Křesťanská víra a její projevy nemají ustrnout u nějaké „uniformy“, jak to musí být.

Ale určitě se shodneme na tom, co **do nedělních bohoslužeb patří a nemělo by chybět: společný zpěv, modlitba, vyznání vin, čtení Písma a jeho výklad, přímluvná modlitba, Otčenáš, požehnání. A také ohlášky a sbírka.**

Jak budou tyhle části řazeny za sebou a jak tedy nakonec budou bohoslužby vypadat, o tom rozhoduje staršovstvo. Návod k tomu máme v Agendě, ale ta je velice otevřená – uvádí 4 různé formuláře, které je možné obměňovat či kombinovat.

Tradičně se na Vinohradech konaly

ohlášky a sbírka před kázáním. Já jsem vyrostla v tradici, která ohlášky zařazuje až po kázání jako konkrétní dotazení slyšeného slova do života jednotlivých členů sboru. Ohlášky jsou tak pozváním k další, důkladnější práci s biblí v týdnu, k projevení „činné víry“ v různých sborových službách a aktivitách, jsou výzvou ke sdílení a štědrosti finanční, jsou informací o tom, jak žijí křesťané kolem nás. A také si při nich připomínáme různé historické osobnosti a jejich výročí, události ve světě a někdy i to, jak se máme jako křesťané zapojit do konkrétních projevů zodpovědnosti za tento svět. Ohlášky mají své nepostradatelné místo. Ale myslím, že dobře doplňují právě druhou polovinu bohoslužeb, poté když posluchači vyslechli v kázání to podstatné, veřejné a určené všem – i náhodným návštěvníkům.

Zařazení ohlášek ke konci bohoslužeb možná souvisí i s tím, že se během let změnila naše schopnost soustředit se a vnímat. To důležité chceme slyšet hned, protože nevydržíme poslouchat dlouho.